

๒๕ ทุกอย่างแปลเป็นเสร็จ (ตอน ๑)

หมอบุ้ย เริ่มเข้าวัดเมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ด้วยการชักชวนของพี่สาว จนเข้าใจความจริงของชีวิตและการสร้างบารมี ตัวเธอจึงได้ตั้งใจทำบุญทุก ๆ บุญอย่างเต็มที่เต็มกำลัง ทั้ง ๆ ที่เพิ่งเข้ามาวัดได้ ๙ ปี เธอก็ลุล่วงสมบุญอย่างเต็มที่เต็มกำลัง โดยเฉพาะบุญหล่อรูปเหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ ด้วยทองคำ ซึ่งเธอทำด้วยชีวิตเลย คือ ขายคลินิกซึ่งเป็นที่ทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพของเธอและสมาชิกในครอบครัว แต่เธอขายเพื่อนำเงินมาร่วมบุญทองคำได้ถึง ๑ กิโลกรัม

นอกจากนั้นตัวเธอยังได้อาสาทำบุญทำพานให้กับพระภิกษุที่สวดมนต์เจริญชยันตีของวัดพระธรรมกาย และก็รักษาพระภิกษุอาพาธที่มารักษาที่คลินิกของเธอฟรี

อีกด้วย แต่ในขณะที่เธอกำลังสร้างบารมีอย่าง
สนุกสนานอย่างต่อเนื่อง อยู่ๆ ก็มีอาการ
เหนื่อยหอบ พอเธอไปตรวจสุขภาพจึงได้ทราบ
ว่า เธอเป็นโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง

เมื่อทราบเช่นนั้นตัวเธอก็เร่งชวนขวาย
ในการล้มสมบุญอย่างต่อเนื่อง จวบจนวาระ
สุดท้ายของชีวิต รวมอายุ ๓๘ ปี

คำถามข้อที่ ๑ หมอป่วยตายแล้วไปไหน มี
ข้อความอะไรฝากมาถึงหรือไม่ครับ

คุณครูไม่ใหญ่

ในช่วงที่อาการป่วยของเธอเริ่มกำเริบหนัก
แล้วตัวเธอเองก็นอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล
เธอมีความกังวลอยู่ภายในใจลึกๆ ว่า ถ้าเธอ
เป็นอะไรไปจริงๆ เธอจะได้กลับไปดูแลบิดา

หรือเปล่า นี่คือการกังวลใจเล็กๆ สำหรับช่วงสุดท้ายของชีวิตของผู้ที่รู้เป้าหมายของชีวิต และรู้ว่าควรจะไปพักกลางทางที่ไหน

ที่เธอเกิดความกังวลใจเช่นนี้ ก็เป็นเพราะเธอรู้สึกว่า ตัวเธอเพิ่งเข้าวัดมาได้ไม่นาน แค่ ๙ ปี (เริ่มเข้าวัดปี พ.ศ. ๒๕๔๖) อีกทั้งกว่าที่เธอจะเข้าใจเรื่องการสั่งสมบุญสร้างบารมีเพื่อไปที่สุดแห่งธรรมแบบลึกซึ้ง ก็หลังจากที่เธอเข้าวัดมาได้สักพักใหญ่แล้ว

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงเป็นผลทำให้ตัวเธอไม่มั่นใจเลยว่า กำลังบุญของเธอจะเพียงพอที่จะทำให้เธอได้กลับดุสิตบุรีหรือไม่ ด้วยความกังวลใจดังกล่าวนี้เองจึงกลายเป็นแรงผลักดันพลังบวกที่ทำให้เธอพยายามนึกถึงบุญทุก ๆ บุญ รวมทั้งนึกถึงภาพของมหาปฐมนิยาจารย์ที่เธอเคารพรักอย่างสูงสุด พร้อมกับบอधिฐานจิตตอกย้ำซ้ำ ๆ ในทุก ๆ ครั้งที่เธอรู้สึกเจ็บปวด

หรือยังพอมีสติรู้ตัวในทำนองที่ว่า “ถ้าหากเธอเป็นอะไรไปจริง ๆ ขอบารมีธรรมของมหาปูชนียาจารย์ทุก ๆ ท่าน และบุญทุก ๆ บุญที่เธอทำจงช่วยให้เธอได้กลับคืนสู่ชีวิตด้วยเถิด” และก่อนหน้าที่เธอจะหมดสติลงไปแบบถาวร เธอเหมือนจะรู้อาการของตัวเองเองดีว่า นี่อาจเป็นโอกาสสุดท้ายที่เธอจะได้นึกถึงบุญ ด้วยเหตุนี้เธอจึงพยายามฝืนใจสกัดกันข่มความรู้สึกเจ็บปวดเอาไว้ แล้วก็นึกถึงภาพของมหาปูชนียาจารย์ท่านใดท่านหนึ่งที่นึกออกก็นึกก่อน รวมถึงพยายามนึกถึงบุญทุก ๆ บุญที่เธอรู้สึกปลื้มอย่างซ่ำ ๆ เท่าที่สติของเธอพอจะนึกถึงได้ในตอนนั้น

ยกตัวอย่างเช่น บุญที่เธอได้ถวายการรักษาโรคทางช่องปากแก่ภิกษุผู้อาพาธที่คลินิกของเธอโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น บุญที่เธอตั้งใจขายคลินิกทำฟันของตัวเอง เพื่อนำ

เงินมาหล่อรูปเหมือนทองคำพระเดชพระคุณ
หลวงปู่เป็นจำนวน ๑ กิโลกรัม สองบุญนี้ถือ
เป็นบุญหลักที่เรอนึกได้แจ่มชัดที่สุด นอกจาก
นั้นยังมีบุญอื่นๆ ที่เธอได้ตั้งใจสั่งสมเอาไว้
อย่างดีแล้วกับหมู่คณะ เช่น บุญจากการชวน
คนบวช หรือบุญจากการเปิดบ้านกัลยาณมิตร
ให้คนมาปฏิบัติธรรม รวมถึงบุญบวชสามเณร
ลูกชาย และบุญอื่นๆ อีกมากมาย เป็นต้น

ในระหว่างที่เธอกำลังนึกถึงบุญอยู่นั้น
เธอก็จะอธิษฐานจิตตอกย้ำอยู่ภายในใจสั้นๆ
อย่างมุ่งมั่น แล้วก็แน่วแน่ว่า

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี”

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี” และ

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี”

เธออธิษฐานจิตตอกย้ำซ้ำๆ เช่นนี้อยู่
หลายครั้ง จนกระทั่งสติสุดท้ายของเธอได้หมด
ลง คือยังไม่ถึงกับตาย แต่สภาวะร่างกายโดย

เฉพาะสมองไม่ตอบสนองกับสิ่งใดแล้วเท่านั้น

ในทันทีที่สติสุดท้ายของเธอหมดลง ความรู้สึกทั้งมวลของกายหายาก็พลันหมดลงตามไปด้วย คือในช่วงนั้น เห็น จำ คิด รู้ และช่องทางรับรู้ของกายมนุษย์หายาบซึ่งก็คืออายตนะภายในทั้ง ๖ ไม่เนื่องถึงกันแล้ว เพราะเห็น จำ คิด รู้ ของเธอถูกดวงเจ็บและดวงตายหุ้มเคลือบจนแน่น เป็นผลทำให้อายตนะภายในทั้ง ๖ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เหมือนถูกฟริช หรือหยุดการเชื่อมต่อ แต่ทว่า ณ ศูนย์กลางกายของเธอในขณะนั้นกลับสว่างไสวส่องไสยิ่งกว่าคนปกติหลาย ๆ คนที่ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนเสียอีก

ส่วนสาเหตุที่ทำให้ใจของเธอส่องไสสว่างไสวทั้ง ๆ ที่เธอหมดสติอย่างถาวรไปแล้วนั้น ทั้งนี้ก็เป็นเพราะนับตั้งแต่วันที่เธอรู้ตัวว่าตัวเองป่วยเป็นโรคมะเร็ง เธอก็ได้เตรียมความ

พร้อมด้วยการตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท
อีกทั้งเธอยังตั้งใจสั่งสมบุญสร้างบารมีอย่าง
เต็มທີ່เต็มกำลังแบบเอาชีวิตเป็นเดิมพันสวน
กระแสโรคร้ายไข้เจ็บที่เธอกำลังเป็นอยู่

การตั้งตนอยู่ในความไม่ประมาท คือ
ใจของเธอจะอยู่กับเนื้อกับตัว ไม่เกะ ไม่เกี่ยว
ไม่เหนียว ไม่รั้ง กับเรื่องราวอะไรต่างๆ ที่จะ
ทำให้ใจเธอหมอง หรือขุ่นมัว หรือฟุ้งซ่าน หรือ
ไร้พลังงานแห่งความบริสุทธิ์ ใจของเธอจะวน
เวียนอยู่กับเรื่องบุญทุกๆ บุญที่เธอสั่งสมมา
โดยมีบุญหลัก ๒ บุญ และบุญอื่น ๆ ดังกล่าว

หรือแม้แต่ในช่วงที่สภาพร่างกายของ
เธอเริ่มถดถอย จนต้องมานอนรักษาตัวอยู่ที่
โรงพยาบาล คือตั้งแต่อยู่ที่บ้าน หรืออยู่ที่ไหน
ก็ตาม เธอก็ได้ใช้ความพยายามในการอดทน
อดกลั้นต่อสู้กับความเจ็บปวดอันเกิดจากโรค
มะเร็งที่เธอกำลังเป็นอยู่ ด้วยอาการเอาใจ

เกาะเกี่ยวอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ พร้อมกับนึกถึงบุญอยู่ตลอดเวลา คือ ใจจะไม่เกาะ ไม่เกี่ยว ไม่เหนียว ไม่รั้ง เรื่องภายนอกเลย ใจจะมาอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นแหล่งพลังงานบวก

เธอนึกเสมอว่า เธอต้องสู้ด้วยบุญ ด้วยการดำเนินชีวิตด้วยความไม่ประมาท ซึ่งที่จริงก็เป็นปัจฉิมโอวาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา แต่ผู้ที่จะเข้าใจตรงนี้ก็ไม่ใช่ง่ายเหมือนกัน ที่จะละชั่ว ทำดี ทำใจให้ผ่องใส ไม่เกาะ ไม่เกี่ยว ไม่เหนียว ไม่รั้งสิ่งที่ไม่ดีเลย ใจอยู่กับเนื้อกับตัวที่ตั้งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจหยุดนิ่งถึงจะเรียกว่า ไม่ประมาท

เมื่อวาระสุดท้ายของเธอมาถึง ด้วยความที่เธอเป็นผู้ไม่ประมาท หมั่นนึกถึงบุญทุก ๆ บุญที่เธอได้ทุ่มเททำเอาไว้อย่างเต็มที่เต็มกำลังในสมัยที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยความ

ปลื้มปิติใจ ในช่วงที่ยังแข็งแรง ซึ่งจุดนี้ถือเป็นประเด็นหลัก รวมถึงนึกถึงภาพของมหาปุษนียาจารย์และอธิษฐานจิตตอกย้ำซ้ำๆ อย่างแน่นหนาอยู่เสมอ โดยเฉพาะในช่วงก่อนที่สติสุดท้ายของเธอจะหมดลงว่า

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี”

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี” และ

“ขอให้เธอได้กลับดุสิตบุรี”

ตั้งเป้าหมายแน่วแน่ ไม่ไปที่ไหน ไม่ไปชั้น ๑ ชั้น ๒ จะไปดุสิตบุรี ชั้น ๔ อย่างเดียว จึงส่งผลทำให้ในทันทีที่ล้มหายใจเหือกสุดท้ายของเธอหมดลง ผลบุญที่เธอสั่งสมเอาไว้อย่างเต็มที่เต็มกำลังและทำอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

ไม่ว่าจะเป็นบุญที่เธอตั้งใจขายคลินิกทำฟันของตัวเองเพื่อนำเงินมาหล่อรูปเหมือนทองคำพระเดชพระคุณหลวงปู่ ๑ กิโลกรัม

คือถ้าเป็นคนที่มีความดี ก็ไม่ถือเป็นเรื่องใหญ่ แต่เน้นหมายถึงชีวิตของเธอและของครอบครัว ถือว่าเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สำหรับเธอ ซึ่งเธอนึกเมื่อไรก็ปลื้ม หรือบุญที่เธอได้ถวายเป็นการรักษาโรคทางช่องปากแก่ภิกษุผู้อาพาธโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น รวมถึงบุญอื่นๆ อีกหลาย ๆ บุญที่เธอได้ตั้งใจสั่งสมเอาไว้อย่างดีแล้วกับหมู่คณะ เช่น บุญจากการชวนคนบวช หรือบุญจากการเปิดบ้านกัลยาณมิตร หรือบุญบวชสามเณรลูกชาย เป็นต้น

บุญทุก ๆ บุญดังกล่าวก็ได้มาประมวลรวมกันส่งผลจนทำให้เธอได้กลับไปแวะพักกลางทางที่ดุสิตบุรี วังบุญพิเศษ เขตบรมโพธิสัตว์ สมดังความปรารถนาที่เธอได้ตั้งใจเอาไว้ได้ โดยเธอได้ไปบังเกิดเป็นเทพธิดาสุดสวยโสภาคย์อาการเหมือนหลับแล้วตื่นขึ้นอยู่กลางวิมานที่มีลักษณะเป็นรูปทรงดอกบัวที่ทำด้วย

แก้วพลีกลี้อบรู้ง ทองแก้ว และประดับ
ประดาไปด้วยรัตนชาติที่สวยงามวิจิตร
ตระการตา อยู่ในเขตกองเสปียง โชนกลางๆ

๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖